

ĐÊM PHƯỚC, HẾT BUỒN

CÓ tiếng chơn giậm âm-âm và mau-
lẹ vào thang lầu, rồi cánh cửa
thình-linh mở đánh sầm một cái: Cậu
Năng, mười hai tuổi, vào nhà. Cậu
liệng cái cặp sách xuống bàn ở nơi lối
đi, quăng mũ
và áo ngoài,
ngồi phịch
trên ghế, cởi
giày ướt, dỗi
lấy đôi giày
ta mà bàn
tay thương-
mến đã đặt ở
một nơi cậu
vừa tầm với
được. Cậu
lắm-bầm:

—**Thứ nhứt**,
cái này mới
là bực mình
chớ: Phải cởi
giày không
cởi mỗi khi
trở về, cũng
như bọn con
gái ra đội để
chùi và quét
mỗi khi có gì
dơ-bẩn! Nhưng cũng đành chịu. **Thứ
hai**, có thể nói là rủi-ro. Nghĩ! Nhưng
mưa! Tức thật! Làm gì suốt buổi
chiều nay đương khi bó cẳng trong nhà
với hai con và một thằng hay chọc-
ghẹo mình? Má thường quở-trách tôi,
song nếu chẳng ai trêu tôi, thì tôi dám
đánh cuộc rằng tôi sẽ ngoan-ngoãn như
tám tranh. Nhưng thôi, tôi bỏ qua.
Thứ ba, mùi canh củ hẹ! Tôi chịu
không nổi, vậy mà ba cũng bắt tôi ăn...

Bồng có tiếng rất êm-địu gọi cậu:
—Năng ơi, xuống bếp lấy than cho
má. Lò sưởi gần tắt, mà bữa nay tiết
trời lạnh lắm. Con đi mau lên nhớ.
—Vâng ạ. Con sẽ dựng vào thùng.

Nói đoạn,
Năng xách
thùng đựng
than, xuống
lầu. Cậu dè
thùng đựng
hầu hết mọi
bạc thang,
làm thành ra
điệu-nâm-nhạc
chối tai ghê-
gớm. Cậu
nghĩ thầm:

—Ừ, còn
cái này nữa!
Minh mới ở
trường về đã
mệt nhòaì,
thế mà lại
lập-tức phải
lấy than, lấy
củ và bị sai
vật! Thật là
khốn-nạn, từ

Bà Ngọc kể truyện để khuyên-giải con

sáng đến tối không có thi-giờ ngồi thờ.

Gần đến chơn thang, cậu đánh rơi
thùng; nó lăn suốt ba bốn bậc, nảy ra
những tiếng om-sòm. Cửa nhà dưới
liền mở; đứng chững-chặc trên ngạch,
kia, bà Bình, là chủ nhà đáng sợ! Bà
chống nạnh, quắc mắt, nghiêm giọng,
mà nói lớn rằng:

—Cái gì ồn-ào thế? Lại cậu Năng!
Bao giờ cũng là cậu! Khi cậu xuống
thang, thì tưởng chừng như cả đạo

lính pháo-thủ trảy qua. Lần sau cậu còn làm rộn như thế, tôi sẽ nhốt vào phòng tắm cho mà xem.

Nói đoạn, bà đang-hoàng lui vào nhà, đóng cửa lại. Cậu Năng sợ bà lắm, nên hết sức đi nhẹ-nhàng xuống tận bếp, nhưng vẫn suy-nghĩ buồn-rầu :

—Thế mới càng sung-sướng nữa ! Ở chung với mẹ chủ nhà như vậy đó ! Mẹ rầy-la dữ-tợn, tôi chịu không nổi ! Thật ra tôi làm ồn-ào gì ? Này, thùng thình-thoảng đập vào nấc thang, rồi buột khỏi tay tôi, chớ có gì lạ đâu?... Việc ấy có thể xảy ra cho mọi người. Nếu mẹ đó hay kẻ khác xách thùng, thì cũng đến vậy thôi. Ở đây không ai dám nói gì, làm gì, hoặc lên, hoặc xuống, hoặc lảng-lặng đi lấy than mà không khỏi sợ thấy cửa nhà dưới mở ra và mình bị quở-trách.

Năng đến bếp, lấy đầy thùng than, rồi lên lầu, chẳng xảy ra tai-nạn chi nữa. Lạ thật ! Mẹ lại gọi :

—Năng ơi, đến đây !

Cậu vào phòng ăn. Mẹ ngồi trên ghế dài, bên cạnh có rổ đầy những vớ (bít-tát). Chắc bà đang nhíp vớ của ông con trai vốn giỏi làm cho thùng rách. Bà liếc mắt, thấy mặt cậu có vẻ buồn-bực, bèn biết ngay là có việc chi lôi-thôi. Các em nên biết rằng người làm mẹ chỉ liếc mắt nhìn con cũng đủ đoán được mọi sự. Vậy nên con khó đánh lừa mẹ lắm. Bà cất giọng dụ-dàng mà rằng :

—Con ngồi bên cạnh má đây. Bữa nay con về mười một giờ, phải không ?

Cậu Năng đáp :

—Thầy dạy thể-thao hôm nay đau- ốm, nên người ta «thả» học-trò về sớm hơn lệ thường.

Bà đặt vớ xuống, vuốt-ve con trai cả và nói nhỏ rằng :

—Còn gì nữa ? Con không có vẻ bình-yên chút nào !

—Ồ ! Thừa má, thật có thể. Trời mưa như trút, lại phải ăn canh củ hẹ. Bà Bình mới quở-trách con tàn-tệ ở dưới nhà, rồi...

—Ừ, má biết còn truyện nữa, con ạ!... Con cực-khổ lắm, phải không? Nghe đây, còn vài phút nữa, ba và các em mới về; má vừa đủ thi-giờ kể cho con nghe một truyện vui mà má mới đọc tối hôm qua.

Ngày xưa có một cô bé xinh-đẹp. Tắm lòng cô đầy-dẫy sự yêu-thương vì đã hiểu thấu tánh nhơn-lành của Chúa đối với mình, đến nỗi một ngày kia cô định đếm ơn-phước Ngài ban cho suốt một năm. Cô nghĩ thầm : «Này, trước hết ta hãy đến ơn lớn, cha và mẹ yêu-quí của tôi đều còn sống cả :

2! Rồi đến sức khỏe, đồ ăn, quần-áo :

3! Bà giáo trường Chúa-nhật và cô giáo ở nhà trường hằng ngày chịu khó-nhọc để dạy-dỗ tôi :

2! Mười hai người bạn ít tuổi, hai mươi bốn cuốn sách mới, và năm nay ba mươi sáu đều tôi ao-ước đã được trọn :

72! Rồi mỗi ngày là một ơn-phước :

thêm 365! Nếu tôi nghĩ đến, thì mỗi giờ cũng là một ơn-phước :

8.760! Tóm lại, tôi tưởng kể mỗi phút là một phước cũng là phải lẽ. Ô ! Vậy là bao nhiêu ? 31.536.000 !!! Quả thật, tôi không đếm được nữa. Ấy là chưa kể vô-số ơn-phước lạ-lùng khác mà tôi đáng phải thêm vào nữa !»

Năng cảm-động quá. Mẹ thấy nhiều giọt lệ nơi mắt con trai, bèn hỏi :

—Năng ơi, con tưởng mình không sung-sướng bằng cô bé kia sao ?

—Ồ ! Thừa má, không; đâu thế nào, con cũng vẫn sung-sướng lắm. Khi nhìn mặt tốt của mọi sự, thì đời con nó khác biết bao ! Xin má cùng con hát một bài thơ thánh đề đuổi những ý-nghĩ buồn-rầu.

Vậy, lúc về đến cửa, ông Ngọc vui-vẻ vì nghe vợ con hòa tiếng dụ-dàng, hết lòng hát ngợi-khen Đức Chúa Trời, là Đấng hằng ban ơn-phước lạ-lùng cho con-cái Ngài, chẳng khác chi cơn mưa nhiều nước.

Các em ơi, muốn-khỏi buồn, hãy đếm phước và ngợi-khen Chúa luôn.

—*L'Aube.*